

Kako je moje življenje spremenil zgled dobrodelnosti Petra Pavla Glavarja

dr. Renato Garibaldi

poklicni čebelar v Karnijskih Alpah

Franca Šivica sem spoznal pred približno 40 leti, ko sem kot mlad diplomant pripravljaj na agronomski fakulteti v Padovi strokovni posvet o čebeljih pašah. V Italiji tedaj nismo imeli nobenega predavatelja za gozdno medenje, vedel pa sem, da so Slovenci strokovnjaki na tem področju. Odpeljal sem se v Ljubljano in na Medexu so me seznanili s Francem Šivicem, diplomiranim inženirjem gozdarstva, ki je bil takoj pripravljen, da bi predaval na našem dogodku.

Tedaj sem ugotovil, da imava mnogo stičnih točk, in že ob tistem prvem srečanju sva postala prijatelja. To prijateljstvo traja še danes. Ob neki priložnosti mi je pripovedoval o Petru Pavlu Glavarju. Življenjska zgodba tega nenavadnega duhovnika in čebelarškega strokovnjaka, ki je veliko svojega časa in denarja posvetil najbolj ubogim ljudem iz svoje okolice, me je tako pretresla, da sem sklenil tudi sam pomagati ubogim v svojem kraju.

Toda pri nas danes ni ljudi, ki bi bili lačni ali strgani ali brez strehe nad glavo, kot so bili nekdanj, saj se deklariramo kot družba blagostanja. Imamo pa drugačne vrste revežev. To so pretežno mladi ljudje z diagnozo depresije. Nič jih ne zanima v življenju, vse je brez zveze, zato se vdajajo alkoholu, mamilom in celo kriminalu. Med čebelarji pa ne poznam niti enega človeka, ki bi bil depresiven. Ali imajo čebele moč, da nam prinašajo veselje, optimizem, duševno in telesno zdravje ter srečo? Obšla me je nora ideja, da bi iz zavoda za depresivno mladino v Tolmezzu vzel poskusno dva mlada človeka za kakšno leto na svoj dom, ju učil čebelariti in obenem opazoval, kako bodo čebele vplivale na njuno obnašanje.

Najprej nista pokazala nobenega zanimanja za delo z njimi. Celo strašno sta se jih bala. Toda počasi sta se nanje privadila, in ko sem videl, da obvladata osnove čebelarjenja, sem vsakemu od njiju dal v popolnoma samostojno oskrbo 50 čebeljih družin. Povedal sem jima tudi tole: če bosta delala, kakor sem vaju naučil, bodo prinašale med, če jih bosta zanemarjala, bodo zbolele in morda celo od lakote pomrle. Vse je zdaj odvisno od vaju. Ta obrat je pomenil začetek njunega hitrega zdravljenja. Prvič v življenju sta začutila, da jima nekdo zaupa in da sta odgovorna za biti ali ne biti velikega števila nedolžnih bitij. Po enem letu sta bila fanta

Foto: Franc Šivic

popolnoma ozdravljena. Drugo leta sem vzel spet dva nova učenca in uspeh je bil enak.

V desetih letih je šlo skozi mojo šolo apiterapije 20 mladih ljudi in samo trem med njimi mi ni uspelo pomagati. Ob koncu desetega leta sem na svojem posestvu Museis v Karnijskih Alpah organiziral seminar o svojem načinu zdravljenja mladih depresivnih bolnikov s pomočjo čebel, ki so se ga udeležili številni psihologi in psihoterapevti z vseh koncev Italije ter starši ozdravljenih mladih bolnikov. Častni gost seminarja je bil moj prijatelj Franc Šivic, ki je povedal udeležencem seminarja, kdo je bil Peter Pavel Glavar in kakšno moč spreminjanja človeških src ima še danes po skoraj 200 letih od svojega odhoda v večnost. Naj povem, da poskušam pomagati vsako leto okoli 20 mladim depresivnim ljudem, imam pa tudi skupino mladoletnih beguncev iz podsaharske Afrike in Bližnjega vzhoda, ki si pri meni celijo duševne rane zaradi preživelih vojnih grozot. 🍯

Popravek

Objavljamo popravek k članku Mirka Pavlina, *Dediščina P. P. Glavarja na Lanšprežu in njena ohranitev z obnovo kapele* objavljenega v SČ 10/2021, str. 285–286: Avtor članka napačno navaja postavitev zvona v zvonik dne 7. maja 2006. Telega dne je potekalo srečanje čebelarjev na Lanšprežu z blagoslovom zvona. Delovna akcija za namestitev zvona v zvonik pa je potekala že 17. aprila 2006. Dela, ki so bila za to potrebna, je izvedlo ČD Trebnje s pomočjo Janka Gabriča in Marka Hrastelja. Botra zvona je bila Marjeta Uhan, takratna poslanka v DZ. Zvon je z vinom krstil in polil član ČD Trebnje Alojz Vencelj. Sklep UO ČD Trebnje je, da se ta napaka popravi.

ČD Trebnje